

Atsauksmes par “Dvēseles iniciācijas ceļojumu”

“Ļoti reti parādās kāda grāmata, kas ir tik sinhrona ar laika garu, ka svētumu apvieno ar dabu un mūsu individuālos dzīves gājumus ar kolektīvo evolūciju. Apveltīta ar autora mūžā gūto pieredzi, dziļu ieklausīšanos un modeļu meklējumiem un rotāta ar skaistu valodu un stāstnieka prasmi, šī grāmata piedāvā karti tiem, kuri alkst atklāt savas dvēseles jēgu. Pašlaik, kad mēs tiekam aicināti rīkoties, aizstāvēt to, ko mīlam, un sniegt savas unikālās veltes, lai mūsu apdraudētā suga varētu nobriest, Bills Plotkins piedāvā skaidru un uzticamu vadību, gudrību un izgaismotu ceļu. Esmu sajūsmā par šo grāmatu. Tā ir reta un dārga dāvana.”

Nina Saimonsa, *Bioneers* līdzdibinātāja

“Cilvēki, kuri man deva kaulus, miesu un stāstu, – Rietumāfrikas joruba cilts, zināja, kā redzēt tumšos laikos. Krīžu laikā viņi parastā prostrācijas skartu sirmgalvju sveicināšanā iešifrēja senu rituālu. Šis rituāls paūž stāstu par nokāpšanu, par dāsnu dzēriena ziedošanu, par ilgstošu atmiņu un radošiem risinājumiem pēc iznīcības un pilnīga sabrukuma. Mani patīkami pārsteidza, ka Bills Plotkins zina šī metastāsta versiju. Šī grāmata apmirdz plaiss starp izmisumu un kultūras atjaunotni; tā ir kā pēdas pēc mūsu vēl nenotikušās nokāpšanas aizliegtās dzīlēs, kur – kāda ironija! – mēs varētu ieraudzīt sevi kā pirmo reizi. Lasiet to.”

Bajo Akomolafe, *PhD*, grāmatas *These Wilds Beyond Our Fences: Letters to My Daughter on Humanity's Search for Home* autors

“Ar šo svarīgo grāmatu Bills Plotkins turpina savu būtisko darbu, mācot mums, kā pienācīgi dzīvot un kā pienācīgi dzīvot uz dzīvas planētas. Ikviens, kurš šo grāmatu izlasīs, būs mūžam pateicīgs Plotkinam par sniegto maigo, zinošo, tomēr spēcīgo vadību.”

Deriks Džensens, grāmatu *A Language Older Than Words* un *The Myth of Human Supremacy* autors

“Četrus gadu desmitus Bills Plotkins ir vilinājis cilvēka psihi ārā no pašas aizdarītajiem krātiņiem, atbrīvojot pasaulīgu zemes iztēli, aicinādams un dodams spēku cilvēka dvēselei atcerēties tās senču vienotību ar aļņu ganāmpulkiem un tumšiem mežiem, ar upēm, kas pārplūdzina krastus, un ar negantu kraukļu improvizētajiem dziesmas motīviem. Viņa metodes ir stabili paplašinājušās *ietilpīgā personiskās un kultūras metamorfozes rīku komplektā*, kas izklāstīts gaismu izstarojošās lappusēs, kuras pilnas dzejas, mitoloģijas un sapņu. Ievēribas cienīga rokasgrāmata.”

Deivids Abrams, grāmatu *Becoming Animal* un *The Spell of the Sensuous* autors

“Dvēseles iniciācijas ceļojums” sniedz detalizētu karti ceļojumam uz īstu cilvēka briedumu. Sākot ar brīdi, kad dvēsele no jauna savienojas ar dzīvības timekli, Bils Plotkins mūs vada caur maģiskām un vizionārām tikšanās reizēm, atkārtoti gūstot saikni ar vairāk nekā tikai cilvēku pasauli. Grāmata ir pilna ar stāstiem un no dzīves ņemtiem piemēriem, tā ir kā bagātīgs individuālas izpētes gobelēns, kas vajadzīgs, lai mēs īstenotu savas dvēseles mērķi un sniegtu patiesu ieguldījumu lielākai Zemes kopienai – ja gribam iemācīties mīlēt un rūpēties par mūsu kopīgo māju.”

Luēlins Vons-Lī, PhD, grāmatas *Spiritual Ecology: The Cry of the Earth* redaktors

“Bils Plotkins – un viņa mācības – ir kategorija pati par sevi! Viņš ir dvēseles priesteris, sirds psihoterapeits, prāta stimulators un ķermeņa līdzbiedrs. Un tad viņš to visu saved kopā! Plotkins ir teologs, kas nepieder kādai konkrētai reliģijai, taču rada stabilu pamatu patiesi dabiskai reliģijai – tai, kas godina izaugsmi un transcendenci. Jums jāzina, ka šī ir pati retākā un ļoti vajadzīga sintēze!”

Fr. Ričards Rors, Aktivās darbības un kontemplācijas centrs, Albukērka, Ņūmeksiksa

“Cilvēkiem un citām dzīvām būtnēm jābūt pateicīgām par Bila Plotkina mūža darbu, kurā viņš vienuviet liek neskarto dabu un Zemes svētumu kā mūsu likteni šajā bīstamajā ekocīdā, matricīdā un sugu narcisisma laikā. “Dvēseles iniciācijas ceļojumā” Plotkins, nu jau sirmgalvis, turpina veikt savu svarīgo aicinājumu lolot un vadīt garīgi izbadējušos sabiedrību uz zaļākām ganībām.”

Metjū Fokss, grāmatu *Original Blessing* un *Julian of Norwich* autors

“Bils Plotkins radījis fascinējošu un inteligentu pieeju, kā padziļināt dzīvi un attīstīt sevi, lai pasaulē dzīvotu tajā iesaistītā un individuālā veidā. Neesmu redzējis neko citu tik oriģinālu un pamatīgu. Tā ir gan mūsdienīga, gan tradicionāla un iezīmē dvēseles nokāpšanu jēgpilnā dzīvesveidā. Šī dziļu karte mums tagad ir vajadzīga vairāk nekā jebkad agrāk.”

Tomass Mūrs, grāmatas “Rūpēs par dvēseli” (*Care of the Soul*) autors

“Šajā skaistajā un apburošajā grāmatā Bils Plotkins ar reti sastopamu domu dziļumu, izpratni un pieredzi skaidro dvēseles ceļojumu uz mērķi un pilnību. “Dvēseles iniciācijas ceļojums” sniedz gan praktisku, gan teorētisku viņa mūža darba sintēzi, palīdzot citiem no jauna iztēloties saikni starp dabu un cilvēka dvēseli, iedrošinot katru no mums kļūt par partneri Zemes stāsta atklāšanā. Mums, kuri dzimuši kultūrā, kuras vadošā mitoloģija jeburā brīdī var sabrukt, kurus smacē jēgas trūkums, Plotkina iezemētā gudrība ir svarīgāka nekā jebkad agrāk.”

Šerona Blekija, PhD, grāmatu *If Women Rose Rooted* un “Dzīvot ar brīnuma izjūtu” (*The Enchanted Life*) autore

“Ir sajūta, ka grāmata “Dvēseles iniciācijas ceļojums” ir mūža darbs. Tā ir ambicioza: ar lielu vērienu, kad tas vajadzīgs, un iedziļinās sīkumos, kad nepieciešams. Šī grāmata ir saistīta ar kultūras nobriešanas sarežģīto darbu, un tās lappusēs nav ātru risinājumu. Bils Plotkins mūsu rokās ieliek kaut ko brīnišķīgu. Atslēgu. Teksta rindiņās slēpjas neskaitāmas pieredzes stundas un mītisks ugunsgrēkā degošas pasaules pamats.”

*Dr. Mārtins Šovs, grāmatas Wolf Milk:
Chthonic Memory in the Deep Wild autors*

“Mēs visi apgalvojam, ka gribam izaugt, mainīties, kļūt par sevi pašu, bet vai tā ir? “Dvēseles iniciācijas ceļojumā” Bils Plotkins apvieno tūkstošgadu gudrību un šamaniskās tradīcijas, kuru arhetipiskā struktūra – nāve, iniciācija un transformācija, kas reiz bija atrodama cilšu praksē, tagad jāsaņem no iekšienes. Viņa darbs ir liela velte un ceļvedis tiem, kuri vēlas doties ceļojumā, kurš sākās, kad dievi mūs atveda šurp.”

Džeims Holiss, PhD, Junga skolas psihoanalītiķis un grāmatas
*Living Between Worlds: Finding Personal Resilience
in Changing Times* autors*

“Provokatīva un novatoriska atbilde uz mūsu kā indivīdu un sugas ieslīgšanu dziļā sugas vientulībā. Šis ir izaicinājums pašslavināšanai, bet visbeidzot postošajam antropocēnam.”

Ričards Lūvs, grāmatu *Our Wild Calling*
un *Last Child in the Woods* autors

Atsauksme par Bila Plotkina grāmatu “Dvēseles mākslas”

“Esmu pārlicināts: ieejot jaunajā laikmetā, kur valdīs intīmākas attiecības starp cilvēkiem un dabas pasauli, mūs spēcīgi ietekmēs šis jaunais ceļvedis dabas un psihe noslēpumos. Bila Plotkina grāmata “Dvēseles mākslas” ir autentisks meistardarbs. Ar sava darba saturu, izteiksmes skaidrību un tēmas vēsturisko aktualitāti viņš mūs ievēdzi dziļi jaunajā pasaulē. Otrā tik nozīmīgā darba tuvākajā laikā nebūs!”

Tomass Berijs, grāmatu *The Dream of the Earth*
un *The Great Work* autors, no grāmatas “Dvēseles mākslas” ievada

* Arī grāmatas “Saturna ēnā. Viriešu ievainojumi un to dziedināšana” (*Under Saturn's Shadow: The Wounding and Healing of Men*) autors. *Tulk. piezīme.*

Citi Bila Plotkina darbi

“Dvēseles mākslas” (*Soulcraft*): ceļošana dabas un psihi noslēpumos

“Mežonīgais prāts” (*Wild Mind*): cilvēka psihi ceļvedis

Nature and the Human Soul (“Daba un cilvēka dvēsele”): veseluma un kopības izkopšana sadrumstalotā pasaulē

Bils Plotkins

DVĒSELES
INICIĀCIJAS
CEĻOJUMS

Vizionāru, evolucionāru
un revolucionāru ceļvedis

ZVAIGZNE ABC

158(035)
Pl 730

Bill Plotkin

THE JOURNEY OF SOUL INITIATION

A Field Guide for Visionaries, Evolutionaries, and Revolutionaries

Copyright © 2021 by Bill Plotkin

First published in the United States of America by New World Library.

Soulcraft is a registered trademark of Bill Plotkin.

Illustration on page 54 originally from *Nature and the Human Soul* by Bill Plotkin © 2008, published by New World Library.

Text design by Tona Pearce Myers

All rights reserved.

*Lasītājs pats ir atbildīgs par grāmatā ietvertās informācijas izmantošanu.
Autors un izdevējs neuzņemas nekādu atbildību par nelabvēlīgu ietekmi,
kura var rasties, izmantojot jebkādu grāmatā ietvertu informāciju.*

No angļu valodas tulkojusi *Ieva Zālīte*.

No angļu valodas atdzejojis *Kārlis Vērdiņš*.

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs.

Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana

ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu

ir paredzēta atbildība saskaņā ar Krimināllikuma 148. pantu.

© Tulkojums latviešu valodā, Ieva Zālīte, 2023

© Izdevums latviešu valodā, literārā apdare, mākslinieciskais noformējums,

Apgāds Zvaigzne ABC, 2023

ISBN 978-9934-31-611-1

Nākotnes ļaudīm.
Un mīloši pieminot Betiju un Bērniju Plotkinus.

Ja mēs efektīvi īstenojam nākotni,
tad tikai tālab, ka mums ir darīta zināma Zemes vadība
un tās spēki, nevis tāpēc,
ka vienkārši esam ar racionālu prātu
noteikuši Zemes nākotni.

Tomass Berijs

SATURS

AUTORA PIEBILDE 11

PRIEKŠVārds. NĀVES MĀCEKLIS 13

IEVADS. NOKĀPŠANA PIE DVĒSELES 28

PIRMĀ NODAĻA

PIRMĀ FĀZE. SAGATAVOŠANĀS NOKĀPŠANAI 63

1. DAĻA. SASTAPŠANĀS AR CILVĒKA
ATTĪSTĪBAS PAMATIEM 63

OTRĀ NODAĻA

PIRMĀ FĀZE. SAGATAVOŠANĀS NOKĀPŠANAI 83

2. DAĻA. VESELUMA ATGŪŠANA
UN PAŠDZIEDINĀŠANĀS 83

TREŠĀ NODAĻA

OTRĀ FĀZE. IZŠĶĪŠANA 109

1. DAĻA. NOKĀPŠANA DVĒSELES KANJONĀ 109

CETURTĀ NODAĻA

OTRĀ FĀZE. IZŠĶĪŠANA 145

2. DAĻA. SAUJIŅA NOKĀPŠANAS PRAKŠU
UN CEREMONIJU 145

PIEKTĀ NODAĻA

JUNGA SAGATAVOŠANĀS UN IZŠĶĪŠANA 165

SESTĀ NODAĻA

TREŠĀ FĀZE. TIKŠANĀS AR DVĒSELI 205

1. DAĻA. DIEVIŠĶĀS ATMOŠANĀS APAKŠZEMĒ 205

SEPTĪTĀ NODAĻA

JUNGA TIKŠANĀS AR DVĒSELI 243

ASTOTĀ NODAĻA
TREŠĀ FĀZE. TIKŠANĀS AR DVĒSELI 251
2. DAĻA. **PRAKSES UN CEREMONIJAS SAVAS VIENĪGĀS ĪSTĀS
DZĪVES ATKLĀŠANAI 251**

DEVĪTĀ NODAĻA
CETURTĀ FĀZE. METAMORFOZE 309
1. DAĻA. **MĒRĶI UN BRIESMAS 309**

DESMITĀ NODAĻA
CETURTĀ FĀZE. METAMORFOZE 341
2. DAĻA. **VEIDOLA MAINĀS PRAKSES
UN CEREMONIJAS 341**

VIENPADSMITĀ NODAĻA
PIEKTĀ FĀZE. ĪSTENOŠANA 381
ĪSTENOJIET SAVU VĪZIJU, LAI JŪSĒJIE REDZ 381

KODA
ATMOSTIES ZEMES SAPNIM 427

PIRMAIS PIELIKUMS
ZUDUŠAIS CEĻOJUMS 445

OTRAIS PIELIKUMS
**NOKĀPŠANA PIE DVĒSELES SALĪDZINĀJUMĀ AR PĀREJAS RITUĀLIEM,
VAROŅA CEĻOJUMU UN PAMATIEDZĪVOTĀJU PRAKSĒM 455**

TREŠAIS PIELIKUMS
PAPILDU IZŠĶĪŠANAS PRAKSES 463

CETURTAIS PIELIKUMS
ĪSTENOŠANAS FĀZE KOKONĀ PRETSTATĀ AVOTAM 467

SKAIDROJOŠĀ VĀRDNĪCA 470

PATEICĪBAS 484

PIEZĪMES 487

ALFABĒTISKAIS RĀDĪTĀJS 511

PAR AUTORU 523

PAR ANIMAS IELEJAS INSTITŪTU 524

AUTORA PIEBILDE

Kad cilvēks zīmē karti, ir būtiski svarīgi, lai viņš pilnīgi skaidri zinātu, ko nozīmē tās simboli, citādi, to lietojot, var palielināties iespēja nomaldīties. Šajā grāmatā es daudzus ierastus vārdus un izteicienus izmantoju neparastā veidā. Lietoju arī dažas ne tik bieži dzirdamas frāzes un pat paša darinātus jaunvārdus. Skaidrojošajā vārdnīcā grāmatas beigās konkretizēju to nozīmi. Kad rakstu vārdu ar ierastu nozīmi, to attiecinot uz dvēseles iniciācijas ceļojumu, piemēram, *Dvēsele*, *Ego*, *Pusaudzība* vai *Pieaugušais*, izmantoju lielos sākumburtus, vienkārši lai visā grāmatā jums atgādinātu, ka tas domāts īpašā un bieži vien neierastā veidā. Kad šo pašu jēdzienu lietoju vienkāršā, parastā vai nespecifiskā veidā, lielos sākumburtus nelietoju. Dažus vārdus, piemēram, *Mūza*, *Apstiprinājums* vai *Kokons*, rakstu ar lielajiem sākumburtiem vēl kāda iemesla dēļ – es tos izmantoju kā sevis dotus, piemēram, arhetipa, dzīves pārejas punkta vai dzīves posma, personvārdus. Citi ar īpašu nozīmi izmantotie vārdi un frāzes, piemēram, *subpersonība*, *dvēseles iniciācijas ceļojums*, *mitopoētiskā identitāte* vai *tālāknodošanas sistēma*, ir pietiekami neierasti, lai nebūtu vajadzības tos rakstīt ar lielajiem sākumburtiem; nav ticams, ka jūs pārpratīsiet manis tiem piešķirto nozīmi, kad uzzināsiet, ko ar to saprotu. Arī šo vārdu definīcijas atrodamas vārdnīcā.

PRIEKŠVārds

NĀVES MĀCEKLIS

Personisks ievads

*Dievs katru uzrunā, pirms viņš to rada,
un tad no nakts to klusi ārā vada.*

*Bet vārdi, ko tas runāt sāk,
no viņa apmākušies nāk:*

*Ej, savu domu vajāts,
līdz ilgām visutālākajām;
man tērpu dod.*

*Aiz visām lietām uguns kvēl,
tā viņu ēnas izstiept prot,
un vienmēr aizsegts ir mans tēls.*

*Lai notiek viss ar tevi: skaistums, šausmas.
Uz priekšu ej: nevienas jūtas nav par tālu.
No manis sevi neļauj šķirt.*

*Tā zeme tuvu ir, ko sauc par dzīvi.
Pēc nopietnības atpazīsi to.*

Man roku dod.

Rainers Marija Rilke

Bērnībā es sapņoju par kādu kapsētu. Atkārtoti. Vienu un to pašu sapni. Kad pirmoreiz apmeklēju šo svēto zemi, man bija tikai četri vai pieci gadi. Kapsēta manā nakts pasaulē nelidzinājās nevienai, ko biju redzējis dienā, kur koku paēnā pletās klajumi ar nevainojami apcirptiem mauriņiem un kārtīgi izvietotiem pelēkiem kapakmeņiem. Manu sapņu kapsētu piepildīja haotiski izmētāti dažnedažāda lieluma un formas kapakmeņi un pieminekļi. Tā atradās kalnainā, skarbā zemē – sausā un putekļainā, gandrīz bez kokiem, ar akmens mūriem un nocietinājumiem, kas krāsojās mainīgos sarkanos un brūnos toņos, kuros vietām ieaudies melnais. Šī ainava absolūti nelidzinājās nekam, ko bērniībā pazīnu Jaunanglijā. Kur gan rodas šādi sapņi?

Es stāvu uz ceļa ar maigām koraļļu krāsas smiltīm, tas viegli izlokās starp viļņotām māla sienām, kas šur tur izrotātas ar zaļiem augiem. Tuvumā nav neviena cita. Krēslo. Blāvā gaisma paceļas tieši no zemes – tā liegi spīd.

Mani izsauc, aicina tālumā skanoša dziesma, augsta, spokaina bezvārdu melodija, kas līdzinās katedrāles korim. Dziesma izstaro godbijību un svētumu. Tā šķiet vienlaikus bīstama un vilinoša.

Lēnām dodos pa ceļu uz noslēpumainās dziedāšanas pusi. Es gluži neēju, drīzāk plūstu, it kā mani kāds vilktu dziesmas virzienā. Kustos kā gars bez miesas, kā tuksneša vēja dvesma.

Apzinos, ka mūra otrā pusē ir kapsēta. Nevaru to skaidri saskatīt, taču spēju sajust tās mistēriju, no citas pasaules nākošo dziesmu, it kā tur mistu pats lielākais svētums. Taču šī kapsēta šķiet arī dīvaina, pat sveša, nepiederīga manai tautai. Sajūtu, ka tai jābūt kristiešu kapsētai, ka tai ir kāds sakars ar Jēzu. Liekas, ka tur mīt noslēpumi – zemē un gaisā.

Kā peldēdams izeju pa kreisajā pusē esošo atveri mūrī. Labajā pusē plešas gara un stāva nogāze. Izdegušais, sausais pakalns ir kā nosēts ar pavirši izkaisītiem kapakmeņiem. Daži ir diezgan prāvi, lielākajai daļai ir dīvaina forma, un tie visi veidoti no viena mīksta akmens bifeļādas krāsā.

Tagad dziesma plūst no visām pusēm, bet priekšā saklausu arī zemāku monotonu skandēšanu, dūkoņu zem augstākajām balsīm. Līgani pietuvojos šai jaunajai skaņai, kas plūst alejās un celiņos starp mazām četrstūrainām vienstāva akmens ēkām – bez logiem, bet ar tumšām, vaļā stāvošām durvīm.

Kad pagriežos ap stūri, monotonā skandēšana kļūst skaļāka. Šķiet, ka tā nāk no pazemes velves. Nokāpju dažus pakāpienus pa akmens kāpnēm līdz tās atverei un apstājos uz sliekšņa. Saožu mitrus klinšakmeņus, kuru smārds sajaucies ar kodīgu viraku. Mazā telpa ir blāvi apgaismota, taču es spēju saskatīt četrus vai piecus vīriešus zaļi brūnos apmetņos ar kapuci, viņi sastājušies ap augstu akmens galdu. Vīrieši vienbalsīgi skandē zemas melodijas bez vārdiem. Ir pārāk tumšs, lai saskatītu viņu sejas. Esmu tieši tik garš, lai redzētu, ka uz galda viņu priekšā atrodas liķis, plānā, bālā audumā ievīstīts mironis. Mūki vieglītēm paloka galvu, it kā būtu mani gaidījuši, taču nerimstas dziedāt. Katrs rokā tur misiņa krāsas zizli, kam ir maza svaru stieņa forma, un dziedot to lēni un metodiski vēcina pār mironi. Zižļos ir smalki izkaltas emblēmas, un tie izrotāti ar man sveša alfabēta rakstzīmēm. Nesaprotu, kas notiek, taču sajūtu, ka mūki man rāda kaut ko, kas saistīts ar nāvi. Nevis ar miršanas procesu. Ar nāvi. Tas nešķiet slimīgi, drīzāk svēti. Esmu vairāk apburts nekā nobijies.

Dažus gadus pirms pubertātes iestāšanās mani kapsētas sapņi izgaisa tumšā psihe nostūrī, bet kaut kad pusaudža gadu vidū tos atkal atcerējos. Nezināju, ko ar tiem iesākt, taču padomu nevienam neprasīju. Tolaik lielākajā daļā amerikāņu ģimeņu un kopienu cilvēki reti kad runāja par sapņiem un nekad tajos neiedziļinājās. Tomēr sapņu kapsēta un tās mistērijas uzkavējās manas apziņas dzīlēs.

Tagad, vairāk nekā 60 gadus pēc mana pirmā nakts pasaules kapsētas apmeklējuma, es to izprotu tā, ka šie sapņi bija pirmās Mentora mācībstundas, kuras mani sagatavoja tai odisejai, kas būs mana dzīve. Tie bija kā dievišķīgas maizes drupačas, kas izkaisītas piepilsētas ielās, namu pagalmos un agrīno skolas gadu rutinā. Tie bija, kā to aprakstīja Rilke, kā Dievs, kas uzrunāja mani, ievzdams dzīvē: "Lai viss ar tevi notiek: skaistums un šausmas." Esmu sācis domāt par savu nakts pasaules kapsētā pavadīto laiku kā par sākotnējo psihe veidošanos, pamudinājumu doties tajā virzienā, kurp alka doties Dvēsele.¹

Kas *ir* nāves mistērijas, kuras man parādīja kapeņu mūki? Kāpēc Sapņu radītājs mani atkārtoti ievietoja šajā konkrētajā sapņu ainavā? Kādi pavedieni rodami pašā sapnī?

Lai gan es šeit pētu pats savu psihi un man bijis desmitiem gadu laika prātrot par šīm miklām, varu tikai izteikt hipotēzes, turklāt pazemīgi,

jo galu galā es (Ego) šos sapņus neradīju un neizvēlējos. Darbojās un vēl joprojām darbojas augstāks spēks. Tomēr, to atzinis, izteikšu dažus minējumus par to, kas būtu varējis būt padomā Sapņu radītājam.

Pirmais minējums attiecas uz valdzinošo godbijības sajūtu, kas mani pārņēma šajā sapņu ainavā, – svētumu, kas piešķīra dzīvību kapsētai, un maģiju, ko izstaroja pati nāve.

Otrkārt, atrodoties nakts pasaules pazemes kapenēs, mani, sapņa Ego, nepavisam neatbaidīja nāve. Gluži otrādi. Es jutos piesaistīts, fascinēts. It kā Sapņu radītājs būtu gribējis, lai es šajā dzīvē dodos pretim nāvei, nevis prom no tās – lai uzzinātu, kas notiek pazemē, kapenēs.

Kopš 20 gadu vecuma esmu juties pārliecināts, ka mēs pārvēršamies un nobriestam, dzīvojot ar nāves apziņu. Kad uzdodam jautājumu, kas ir pats svarīgākais mūsu mirstīguma gaismā, dzīve kļūst vienkāršāka, mūsu vērtības – skaidrākas. Ko jūs piedāvāsiet pasaulei, ja pati jūsu dzīve un veids, kā to pavadāt, ir vienīgās nozīmīgās un ilgstošās dāvanas, ko varat pasniegt? Šādi nāve kalpo dzīvei. Mūsu lielākās veltes pasaulei rada mirstīguma realitāte.

Treškārt, šajā sapnī man ir piešķirta nāves studenta, Nāves arhetipa mācekļa loma. Varbūt sapnis bija šīs mācekļības sākums, ko sapnī pieņēmu, atsaucoties dziesmai, kas mani aizsauca pa garo tuksneša ceļu uz eksotisko kapsētu, pazemes velvi un pie mūkiem ar viņu noslēpumainajiem rituāliem un simbolu piesātinātajiem rīkiem. Taču, ja ir taisnība, ka es sapnī piekritu kļūt par mācekli, tad tolaik tas notika tikai sapņa līmenī. Tikai desmitiem gadu vēlāk apzināti pateicu “jā” šai apmācībai.

Ceturtkārt, sapņi iepriekš pareģoja apmācību ne tikai pie Nāves, bet arī pie mūkiem. Šiem mūkiem varbūt ir psihopompa (mīrušo ceļvedis uz apakšzemi) loma. Bet psihopompi ir arī tie, kuri vada dzīvos cilvēkus uz viņu apakšzemes satikšanos ar Dvēseli – uz satikšanos, kuras ceļā tiek prasīta sava veida miršana.

Visbeidzot, pagaidām šajā sapnī ir spēcīga pievilksnās īpašai tuksneša ainavai, sarkano klinšu kanjona zemei, vietai, par kuras eksistenci nezināju līdz pat saviem koledžas gadiem, kad pirmo reizi apmeklēju Jūtas dienvidus un mani savaldzināja un saistīja tās burvīgās formas un apslēptie dārgumi, zemi, kuras malā nu jau esmu dzīvojis un pa kuru esmu regulāri klejojis vairāk nekā 40 gadu. Savā pirmajā pārgājienā pa tuksnesi atklāju, ka tas, ko sapnī biju uzskatījis par ceļu, patiesībā

ir izkaltusi upes gultne, kas sarkano klinšu zemē ir ikoniska un visuresoša.

Pusaudža gados mani intrigēja dzīvības un nāves noslēpumi, taču neviens pazīstams cilvēks par šādiem jautājumiem nerunāja. Jūdaisma reliģiskās tradīcijas, vismaz tādā veidā, kā tās man tika mācītas sešus gadus ebreju skolā svētdienu rītos un otrdienu un ceturtdienu pēcpusdienās, nepavisam nepalīdzēja – man ne.

Koledžā (gan ārpus tās robežām) sāku atklāt dažus garīgo pētījumu un prakses ceļus, kas mani atbalsojās: vispirms dzenbudismu un kundalīni jogu; tad sūfismu un armēņu mistiķa Georgija Gurdžijeva ceturtdā ceļa mācību. Koledžasursos mani iepazīstināja ar Karla Junga darbiem un mūsdienu Rietumu dziļu psiholoģijas jomu.

Augstskolas laikā Bolderā (Kolorado) es turpināju pētīt mistērijas, mans prāts bija pilns ar jautājumiem par apziņu un citām pasaulēm. Galvenā manu pētījumu joma bija neparasti stāvokļi – miegs un sapņi, un pasaules, kurās iekļūst ar hipnozi, meditāciju un bioloģisko atgriezenisko saiti. Es arī personiski (kā Naropas institūta vasaras students) pētīju neparastos stāvokļus ar Tibetas budisma palīdzību, kā arī ar enteogēniem, kāpjot klintīs un iegremdējoties neskartajā dabā.

Pēc augstskolas es pieņēmu docenta amata vietu valsts universitātē Ņujorkā, mācīju psiholoģiju un turpināju pētīt neparastos stāvokļus. Divus gadus vēlāk, 28 gadu vecumā, ziemas vidū ar sniega korpēm uzkāpu Adirondaka kalnā, un tā virsotnē mani piemeklēja šausminoša un ekstātiska atklāsme, ka akadēmisku pētījumu un pasniedzēja dzīve man nebija sirds ceļš, nedz arī veda uz dvēseli. Nokāpu lejā (vairākās nozīmēs), aizgāju uz mājām un uzrakstīju universitātei atlūgumu.

Vienu gadu mācījos un praktizēju psihoterapiju kā pēcdoktorantūras interns Oregonas kopienas garīgās veselības centrā. Šī gada laikā uzzināju par Stīvena Fostera un Mereditas Litlas darbu Zaudēto robežu skolā Kalifornijā, kas sniedza man pirmo ieskatu pa mistēriju valstības vērtiem, ko biju meklējis. 70. gadu beigās Stīvens un Meredita bija sākuši mūsdienu Rietumos no jauna ieviest seno daudzām kultūrām raksturīgo vīziju meklējumu retrītu ar gavēšanas elementu. Mēs apmainījāmies ar vēstulēm, kurās viņi ielika savus viedos un dāsnos padomus, un 1980. gada vasaras nogalē es izlēmu pats veikt vīzijas meklējumu retrītu

ar gavēšanu. Ņemot sev līdzī gandrīz tikai Stīvena un Merediths agrīni sarakstīto rokasgrāmatu un kvēlojošu vēlmi atklāt sevi, ar mugursomu plecos bez ceļa iegāju vairākas jūdzes dziļi kādā Kolorado Klinšu kalnu nostūrī un tur gavēju četras dienas un nakts. Šis stāsts ir izstāstīts manā pirmajā grāmatā “Dvēseles mākslas”. Šī gavēņa laikā satiku vēl vienu mūku.

Mūks, apķērīgi maskējies par majestātisku baltegli, viens pats stāv augstkalnu ezera krastā, un to no visām pusēm ieskauj gaiša sudraba krāsas granīta virsotnes. Es sēžu savā ceremoniālajā akmeņu aplī apmēram 30 pēdu no baltegles un ezera. Tikai retrīta ceturtajā dienā beidzot patiešām ieraugu šo koku, saskatu, kas tas īstenībā ir: mūks, kurš tērpies spilgti zilganzaļā apmetnī ar kapuci un brūnās biksēs, mūks, kas pēc desmitiem gadu ilgas meditācijas par ezera virsmu un dziļēm sasniedzis izpratni par dabu un savu unikālo vietu tajā. Vēroju, kā mūks, pagriezis man muguru, sarunājas ar ezera bebrēm. Mani iedvesmo viņa elegances un mierpilnums, mežonīgums un gudrība, tas, kā viņš svin ikkatru žilbinošo kalnu brīnuma mirkli, kurā abi esam iegremdējušies.

Tad viņš vieglītēm pagriežas uz manu pusi un, pamājis ar kreiso roku, pievērš manu uzmanību dzeltenmelnam tauriņam, kas laidelējas uz manu pusi. Vēroju, kā tauriņš pieder aizvien tuvāk, jūtu viņa spārnu aizskaram manu vaigu kā skūpstā un dzirdu, ka viņš saka: “Kokonu audējs.”

Pēc četru dienu gavēšanas plašā kalnu vientulībā koki-mūki un runājoši tauriņi mani īpaši nepārsteidz. Un tas, ko tauriņš saka, sākumā mani neieinteresē vairāk kā citi brīnumi, kas norisinās šajā pļavā un tās apkārtnē. Kā mazie svilpējzaķi, kuri vāc ūdenkreses nākamajai ziemai. Vai sarkanastes klijāni, kuri riņķo virs galvas. Taču īsu mirkli pēc tam, kad tauriņš palidojis garām, kaut kas man sažņaudz vēderu, izšaujas cauri sirdij un izlido pa muti kā elsas vai raudiens, un es aptveru, ka man tikko ir uzdāvināts tēls, kas jau atver durvis, aiz kurām atklājas ceļš uz priekšu un dziļāk pasaulē. Man nav ne jausmas, ko nozīmē aust kokonus, taču skaidri zinu, ka esmu dzimis, lai to darītu. Tas šķiet dīvaini, tomēr pilnībā pazīstami.

Pēc vīziju meklējumu retrīta es ar mēģinājumu un kļūdu metodi mācījos, kā palīdzēt citiem noaust kokonu, kurā no kāpura pārvērsties par tauriņu. Pakāpeniski sāku saprast cilvēka nobriešanas procesu tādā veidā, kam nebija burtiski nekāda sakara ar jebko, ko biju apguvis

valdošajā Rietumu psiholoģijā, un (tas bija pat vēl satraucošāk) kas maz pārklājās ar manis pētīto un praktizēto garīgo tradīciju loku. Tikai pēc gadiem ilgiem meklējumiem atradu nedaudzus pasaules uzskatus – dažus Rietumu tradīcijā un dažus aiz tās robežām –, kas sabalsojās ar to, ko biju sapratis par kokonu aušanu cilvēku pārveidošanai.

Taču šis jautājumu loks aplūkots manās iepriekšējās grāmatās un citādi – tālāk šajā izdevumā. Tagad gribu kopā ar jums izpētīt savu dievišķo tikšanos ar mūku un tauriņu un šīs pieredzes saistību ar kapsētas sapņiem. Satikšanās retrīta laikā Kolorado kalnos ievadīja mani nākamajā pakāpē mācībā pie Nāves. Kokonu audējs *ir* Nāves māceklis.

Kāpuram kokons jeb kūniņa sākotnēji ir kaps. Šajās kapenēs (lielākajai daļai naktstauriņu tas ir no kāpura zīda austs kokons; tauriņiem tā ir kūniņa, kurā kāpurs pats izkūst) kāpura ķermenis izšķīst. Kāpura dzīve ir galā; šī radība nekad vairs nebūs zemes tārps, nekad vairs neēdīs kāpuru barību, tai vairs nebūs kāpuru sapņu un ilgu. Kad sāku palīdzēt citiem cilvēkiem noaust sev kokonu, drīz sapratu, ka savā ziņā sniedzu viņiem atbalstu nomirt, pamest visu, par ko viņi sevi bija uzskatījuši, un viņu viedokli par to, kādai jābūt dzīvei un kas ir pasaule. Biju Nāves aģents, un ļaužu sejās varēju lasīt, ka viņi mani redzēja kā tādu. Tas mani satrauca un mulsināja. Man ir aizdomas, ka lielākā daļa cilvēku ar liksmu prātu nepieteiktos Nāves aģenta lomai. Bet man aizvien pārliecinošāk šķita, ka šī ir tā loma, kurai Mistērija mani bija gatavojusi kopš agras bērnības.

Pēc tam kad kāpura ķermenis kūniņā izšķīst, šī eliksīra šūnas sāk pārkārtoties par tauriņu. Kūniņa no kapa pārveidojas par dzemdi. Tās tēlu lielākajai daļai cilvēku pieņemt ir daudz vieglāk; atdzimšanas ideja izklausās pēc pozitīvām iespējām. Taču dvēseles iniciācijas ceļa sākumā mēs vispirms sastopamies ar kapu un tā beigām, nevis ar dzemdi un tās solījumu. Kokonu audējam kaps jāiztēlo kā vilinošs (vai vismaz nepieciešams).

Man šķiet interesanti, ka kokonu aušanas tēlu man parādīja tauriņš. Tauriņi neveido kokonus (un nepārvēršas kūniņās). To dara kāpuri. Kāpuram kokons nozīmē nāvi, beigas. Radība, kas pilnībā novērtē kokona mērķi, ir tauriņš – tas gūst labumu no kāpura aiziešanas. Mans vīziju meklējumu retrīts pārnesa uzsvaru no nāves, kas ir manā kapsētas sapnī, uz dzimšanu, tomēr uz tādu dzimšanu, kas saglabā nāvi kā integrālu elementu.

16 gadus pēc mana pirmā vīziju meklējumu retrīta ar gavēšanu iegāju pašā Kapsētā un vienatnē tur gavēju četras dienas un naktis.

Man nekad nebija ienācis prātā, ka šī Kapsēta varētu pastāvēt kā reāla vieta uz Zemes – līdz kādai dienai 1991. gadā, kad, pārsteigts stāvēdams uz augstas kraujas Jūtas dienvidu sarkano klinšu zemē un vērdamies lejup tūkstoš vertikālu pēdu dziļumā mežonīgi samudžinātā kanjonu labirintā, to pamanīju. Tad pagāja pieci gadi un trīs mēģinājumi, līdz atradu ceļu, kas veda iekšā šajā labirintā. Taču stāsts, kā es atradu Kapsētu, sākas 1981. gada pavasarī, vienā no maniem pirmajiem tuksneša pārgājieniem, kurā meklēju piemērotas vietas, kur gavējot vadīt vīziju meklējumu retrītu.

Mēs ar draugu esam ar mugursomām plecos nosoļojuši daudzas jūdzes, nonākot retā tuksneša oāzē dziļu kanjonu sistēmas labirintā. Nākamajā dienā, pētot vienu no daudzajiem sānu kanjoniem, sasniedzam vietu netālu no tā virsotnes, no kuras veramies pāri sarkano klinšu zemei uz rietumiem lielajā kanjonā un aiz tā. Uz galvenā sazarojuma augstās rietumpuses sienas, kādu jūdzi vai divas nostāk, ainavā dominē liels un izcils klinšu veidojums, ko pilnīgi izgaismo rīta garie saules stari, tā sānskats ir nepārprotami vīrišķīgs un cilvēcisks, un dīvaini pazīstams. Nolemtības un cerību sajūta sagriežas man vēderā, gandrīz nogāžot no kājām, – nelabums sajaucas ar dzirkstošu apreibumu.

Klinšu veidojuma galva un kakls ir viens no augstākajiem punktiem tālīnajā kalnu korē. Tikai no pleciem līdz pakausim vien tas vertikāli izskatās vairāk nekā 200 pēdu garš. Viņš atskatās uz mums, izdēdējušo sarkano seju vainago īsi apcirpti brūni mati, acis dziļi iegrimušas iegarenos dobuļos, garais deguns met ēnu pāri pusei sejas. Viņš izskatās inteligents un svešs, varbūt savu lielo, plāno ausu dēļ, kam ir izstiepta augšējā mala. Stingri pastieptais stūrainais zods saskan ar ļoti nopietno skatienu. Uz platajiem pleciem gulst pelēcīgi brūni uzpleči, piešķirdami nezināma un neizdibināma karaspēka komandējošā virsnieka izskatu.

Es viņu tūdaļ atpazīstu. Šī nav mūsu pirmā tikšanās.

Pirms 10 gadiem, studējot koledžā Ziemeļkarolīnā, es kopā ar diviem istabas biedriem noriju iespaidīgu devu meskalīna, Meksikas un ASV dienvidrietumos augošā halucinogēnā pejotkaktusa galveno psihoaktīvo vielu. Šī narkotiku ceļojuma laikā mana psihe – vai tā

bija pasaules dvēsele? – man uzbruka ar milzīgas humanoīdas figūras tēlu, tai bija tikai galva un pleci.

Tas nelikās tikai tēls; man šķita, ka mani pārņēmusi atklāsme un ka šī būtne, svēta un šausminoša, mani nelaidīs vaļā. Tā satrieca mani ar dunošu troksni, žilbinošām krāsām un negantu prasību paklausīt tās pavēlei, kuru nesapratu. Šķiet, veselu mūžību tricēdams sēdēju pie nezināmas varas, no kuras nevarēju izbēgt, kājām. Izmisīgi vēlēdamies kaut kā atbildēt, meklēju pēc kaut kā, ko varētu paveikt ar rokām. Atradu daudzkrāsainu tēlnieka mālu komplektu.

Cerēju, ka varēšu kaut kā izpatikt šim dievam, ja ar savām rokām izveidošu tā figūru, it kā es varētu to pārlicināt, ka esmu uztvēris vēstījumu un ka man var atļaut iet. Darbojos ar mālu, kā likās, stundām ilgi un panācu gluži pieņemamu līdzību ar šo noslēpumaino būtni, gatavā figūriņa no pleciem uz augšu bija tikai četras collas gara. Tai bija brūni mati, sarkana seja, kakls un pleci un pelēcīgi brūni uzpleči.

Vairākus gadus šī mazā skulptūra dzīvoja uz palodzes vai grāmatplaukta, kā divdesmitgadnieku mani pavadīdama virknē īres dzīvokļu un māju, kas stiepās no vienas Ziemeļamerikas malas līdz otrai un atpakaļ. Man šķiet, es to uzskatīju par anomālas pieredzes suvenīru un, iespējams, uztvēru kā pieņemamu māksliniecisku jaunradi. Daži draugi prātoja, vai tas nav Spoks no sākotnējām “Zvaigžņu ceļu” sērijām. Patiesībā man nebija ne mazākās nojausmas, kas tas ir.

Līdz tai dienai 10 gadus vēlāk Jūtas sarkano klinšu kanjonā. Klinšu veidojuma forma, krāsas, sejas vaibsti un izteiksme bija identiski gan ar manu vīziju, gan ar repliku, ko biju izveidojis. Sajutu to pašu visu pārspējošo mistēriju un bailes, kas mani pārņēma pirmajā reizē, un atkal radās sajūta, ka kāds mani sauc un pieprasa, lai daru... kaut ko.

Pēc tās 1981. gada dienas vairākas reizes atgriezos šajā kanjonā, galvenokārt, lai gavējot vadītu vīziju meklējumu retrītus. Ilgajā gājienā uz bāzes nometni ir vieta, kur rietumpusē debesīs var redzēt milzīgo klinšu būtni. Rādīdams viņu citiem mūsu grupas dalībniekiem, es to saucu par Klinšu sargu, jo šķita, ka viņš uzraudzīja šo kanjonu kompleksu un zināja tā noslēpumus. Biju apņēmības pilns kādu dienu viņu apciemot.

Taču atrast viņu sarežģītajā kanjonu labirintā nepavisam nenācās viegli. Pagāja vairāki gadi, līdz atradu ceļu.

Kad mēs beidzot esam ar seju pret seju, mani satriec viņa milzīgums. Es stāvu pie milzīgas, Budam līdzīgas būtnes pēdas, nē, kāju

pirkstiem, tā paceļas vairākus simtus pēdu virs manis, viss torss, kas nu ir redzams zem pleciem. Viņa pēdas atpūšas upes gultnes smiltīs un galva pāršķeļ debesis. Viņš valda pār nopietnu klinšu ministru galmu, kas slejas pār mani divās garās rindās, kuras veido kanjona priekšējās sienas.

Gadiem ilgi esmu iztēlojies sevi uzkāpjām uz viena no viņa pleciem, nostājāties uz uzpleča un iekļiedzam viņam ausī savus ilgi krātos jautājumus: *Kas tu esi? Kāpēc tu mani sauci? Ko tu vari man iemācīt vai parādīt? Kā es varētu tev pakalpot?* Taču diemžēl viņa stāvajā ķermeņa apakšdaļā nav iespējams uzrāpties, kā arī nav neviena cita reāli pieveicama ceļa, pa kuru tuvoties milža pleciem no viņa paša kanjona.

Pagāja vēl divi gadi, līdz atradu ceļu augšup pa galvenā kanjona rietumu sienu uz viņa kraujas daļu. Kad tas notika, tuvojos Sarga kreisajai ausij, spēcīgu gaidu pārņemts. Bet, kad sasniedzu viņu, man vairs nebija jautājumu, tikai brīnumā ieplestas acis.

No viņa pleca es pirmo reizi nolūkojos lejup kanjonā aiz viņa. Savās kartēs biju redzējis, ka tur ir vēl viens kanjons, tomēr man nebija ne jausmas, ka tas izskatīsies šādi, ne mazākās nojausmas, ka tieši to viņš visu laiku ir sargājis.

Es stāvu kā sastindzis, ieraudzījis tik nomaļu un grūti pieejamu kanjonu, ka nekur nav reģistrēta tā izpēte. Ceļvežos tas nav pieminēts pat garāmejojot. Taču šī ainava ir satriecoši pazīstama, neiespējami personiska. Esmu tieši šo ainavu redzējis un gājis tai cauri bērnības kapsētas sapņos.

Lejā ir sirreāla ieleja ar groteski erodētiem klinšu veidojumiem, ko apdzīvo sēņveidīgu izciļņu un kupolu bari, smilšakmens torņi un adatu armija, sabrūkošu monolītu mežs, tas viss ir zemes toņos dažādās sarkanā, brūnā un violetā nokrāsās. Kanjona sienas klāj milzumdaudz klinšu torņi, kas izskatās kā pārpildīts stadions, kurā godbijīgi tik tikko kājās piecēlušies pieklusuši citplanētieši, kamēr lejā tiek izspēlēts pats pēdējais brīdis ziedošanas rituālā. Ielejas vidū lokās sausa strauta gultne ar koraļļkrāsas smiltīm kā ceļš uz nekuriem, kura malās aug koki, tikai šo taciņu iežogo nevis stalti skujkoki, bet gan dēmoniski akmens pieminekļi.

Mana psihe bija nonākusi nevainojamā trīsstūrī: bērnības sapnis, psihodēliska vīzija un neskartas dabas ainava, kas tagad atdzīvināja

un pastiprināja cita citu. Atklāt Kapsētu dienas pasaulē bija kā atrast iepriekš pareģotu atslēgu, ievietot to sensenā slēdzenē un redzēt – durvis atsprāgst vaļā.

Es ticu, ka Mistērija mums katram sagatavo šādus psihi atdzīvinošus notikumus un ka mēs atrodam durvis, ja tas kādreiz vispār notiek, tikai pēc tam, kad esam psihogarīgi sagatavojušies ieiet transformācijas kokonā. Lai gan man elementi, kas atvēra durvis, bija sapnis, vīzija un ainava, citiem tie var būt zīme, vēstījums, iekšējais tēls, kas parādījies nomodā, tuva tikšanās ar kādu būtni, kas nav cilvēks, balss bez ķermeņa, ceremonija, dzejas rinda, vētra, varavīksne vai meteors, pareģojums, ievainojums, somatiska pamošanās vai svēts priekšmets, piemēram, nazis vai biķeris. Mūs visus vada Mistērija. Kad ir pienācis īstais brīdis un ja mēs tam pievēršam uzmanību, mēs atrodam durvis un tās atvērsies.

Piecus gadus vēlāk pēc vairākiem neveiksmīgiem mēģinājumiem atrast ceļu es beidzot iesoļoju Kapsētā.

Stāvu, 500 pēdu augstu nogāzi apsēduši simtiem smilšakmens minaretu, tie ir sēņveidīgi klinšakmeņi mazas mājiņas izmērā un klinšbluķi kapakmeņu aprisēs. Nokalni no trijām pusēm ietver stāvi sarkani nocietinājumi, virs kuriem atrodas milzīgi monolīti.

Kāpdams korē, es lielu daļu ceļa raudu. Beidzot ieeju svētā vietā, kas mani saukusi kopš četru gadu vecuma. Šis ir ārkārtīgi nomaļš nostūris, kurā nav palikušas redzamas pēdas, kas liecinātu par iepriekšējiem cilvēku apmeklējumiem. Un nu esmu tišu prātu ieradies kapulauka vidū, kurā, kā iztēlojos, mana nāve ir tikpat ticama kā jebkāds cits iznākums.

Augstā, šaurā pārejā, no kuras paveras skats gan uz Kapsētu, gan blakus kanjonu, es ierīkoju vientuļu nometni – neko lielāku par guļammaisu uz paklājiņa, trim galoniem ūdens un dažiem ceremoniāliem priekšmetiem.

Mani pārņem dziļas skumjas, žēlabas. Mani piepilda neciešamas sāras par pasauli, ko pārņēmis trakums. Atsauca atmiņā sāpīgo cerību, ko biju lolojis tik ilgus gadus, cerību, ko uztur vīzijas par sabiedrību, kurā godina visu dzīvo, vīzijas, kas pilnas spēcīgākajām ilgām. Jaunībā es biju uzdrīkstējies kaut ko kaismīgi vēlēt.

Mani ir sagrābušas arī personiskākas skumjas. Lai cik piepildīta bijusi dzīve, pēdējos mēnešos esmu jutis, ka ir sasniegtas manis ietā

ceļa beigas. Man ir aptuveni 45 gadi, un esmu piepildījis lielāko daļu agrīno pieaugušā gadu sapņu – par jēgpilnu darbu, kas varētu palīdzēt pasaulei kļūt veselākai un taisnīgākai; gandarījumu sniedzošām romantiskām attiecībām; atbalstošu draugu pulciņu; estētiski priecējošām un ekoloģiski vērtīgām mājām un priekpilniem veidiem, kā izpētīt un svinēt dabas pasauli. To visu ieguvis, nu atpodos, ieslidzis melanholijā. Izredzes apsēsties un baudīt sava darba augļus mani nospiež pie zemes. Vai ieklausīšos iekšējā balsī, kas apgalvo, ka dzīvē neko vairāk nevar sasniegt, ka viss pārējais ir aizmiglota skatienu ilūzija? Vai arī uzņemsos risku vēlreiz pamest iekšējās mājas, ko esmu sev uzcēlis?

Šo četru dienu laikā sadzīvoju ar karstumu un aukstumu, svelošiem kores vējiem, ķirzakām, sikspārņu spārnu ātro ziboņu mijkrēsli, zvaigznēm un galaktikām, ziedošiem trīsglohidiju ehinocerejas kaktusiem un visu laiku klātesošo bada sajūtu. Kanjonu ceplītis svilpo savu melodisko nokāpšanas āriju. Klusējot riņķo maitu lijas.

Uzrodas doma, ka varbūt man viss jāpamet un jāatrod kādas mākslas vai disciplīnas meistars, kāds, pie kura varētu mācīties. Atkal kļūt par mācekli. Ja esmu ticis tik tālu, cik vien iespējams, savu agrinā pieaugušā sapņu sasniegšanā, es prātoju, tad noteikti ir laiks atkal kļūt par studentu. Šķiet, ka tas, ko mācīšos, nav tik svarīgi.

Toreiz man neienāca prātā, ka mans stratēģiskais prāts nebija spējīgs izdomāt nākotnes plānu, kas būtu noderīgs manai Dvēselei. Gavējot veikts vīziju meklējumu retrīts ir iespēja padarīt sevi pieejamu atklāšanai, nevis laiks, kad visu izskaitļot.

Tonakt es sapņoju par lieliem izrakteņu ieguves darbiem tuksnesī; tos vada pievilcīga sievietē. Rūda tiek veiksmīgi izrakta un pārvietota uz konveijera lentē, taču raktuves vēl nav guvušas peļņu. Tomēr vēl pastāv cerība, ka tā notiks.

Nākamajā dienā iztēlē mani atnāk apciemot vairāki cilvēki. Viņi visi ir miruši. Mana pirmā garīgā mentore Dorotija Vērdžina; vecākais brālis Rikis, kurš nomira, vēl būdams zīdains, pirms es piedzimu; draugs Fils, kurš gāja bojā šļūdonī, kad mēs slēpojām laukos; draugs Ričards; vecvecāki. Palaižot vārdus pa vējam, es viņiem sūtu mīlestību un pateicību.

Ar katru dienu mana kalnu kores nometne aizvien vairāk šķiet esam vēl neaizdedzināts bērū sārts vai ziedojumu altāris acteku tempļa milzīgo, augsto pakāpienu virsotnē. Es atkal pieņemu Nāvi

kā savu skolotāju un sabiedroto. Un Nāve pagriežas pret mani un vaicā: *Kas tu esi? Kāpēc tu dzīvo? Ko tu dari savai tautai?*

Vējš pūš visu dienu, katru dienu, padarīdams mani vēl trakāku, nekā jau esmu bijis. Nosaucu nometni par “Vējaino spraugu”. Manas žēlabas kļūst stiprākas. Es raudu. Jūtos ārkārtīgi bezspēcīgs. Kunkstu, iekliedzos.

Ceturtās dienas rīta pusē garām aizplivinās milzīgs dzeltenmelns dižtauriņš, tā spārnu platums ir vismaz sešas collas. Nekad neesmu redzējis tik lielu tauriņu. Tagad viņš dejodams vairākas minūtes laidējas pa manu nometni un tad pietuvojas manam kreisajam vaigam. Viņš saka: *Kokona audējs, Vējainās spraugas neiespējamais sapņotājs.*

Tonakt es sapņoju. Esmu pusaudzis, pārāk jauns, lai man būtu autovadītāja tiesības. Manā sapnī ir neparasti liels dzeltenmelns skolas autobuss. Izlemju ar to pavizināties. Braucu lejup pa mērenu nokalni platā avēnijā, nobijies un sajūsmināts, gandrīz nespēdams vadīt autobusu (bremzes nedarbojas), taču man izdodas nekam neuzbraukt. Aizbraucu uz kāda pazīstama cilvēka darbavietu, iespējams, lai izrādītos. Tas ir spēcīgs, gudrs un laipns vīrietis, nupat sasniedzis nobrieduša cilvēka gadus. Viņš ir amatnieks, mēs viņu uzskatītu par zilās apkaklītes amata meistar, un viņš ir ļoti dzīvīgs un prasmīgs. Šķiet, viņam liekas, ka esmu darījis pareizi, aizbraukdams turp lielajā autobusā. Viņš man piedāvā darbu – kraut uz ratiņiem smagus maisus ar materiāliem un tad aizvest tos uz rūpnīcu, kur no tiem gatavo mantas. Viņš man smalki izrāda, kā līdzsvarot maisus ratiņos, ne vairāk kā septiņus, brīdinot, ka citādi tie var apgāzties. Kā īpašu balvu viņš pagatavo sēriju maisu, uz kuriem kā logo ir mans attēls, nevis parastais zīmējums. Esmu sajūsmā.

Nakts pasaulē piepildījies mana vēlme mācīties pie meistara.

Atgriezies mājās, gatavs doties lielajā, riskantajā, dzeltenmelnajā braucienā un ļaut sevi vadīt nobriedušajam amatniekam (pašam) ceļā uz jaunu uzdevumu, vedot aplēpto kā velti citiem. Es sapratu, ka, lai patiesi kļūtu par šādu cilvēku, man būs jāpaliek uzticīgam raktuvju darbam un sievietei, kura to vada (Mūzai), un jāuzticās saviem neiespējamiem sapņiem, rūdai no psihes dziļākajiem slāņiem.

Sāku veidot jaunas programmas, ko nosaucu par “dvēseles mākslu ceļojumiem”, un gan to nolūks, gan forma atšķīrās no tā, ko biju darījis savu Pieaugušā gadu pirmajā pusē. Sāku izstrādāt pats savu dabā balstītu pieeju darbam ar sapņiem, darbam ar Ēnu, ekopsihoterapijai, darbam ar Svēto ievainojumu, ar padomi un paša veidotām ceremonijām. Ieviest

jauninājumus šādā veidā bija krietni riskantāk nekā meklēt vēl kādu skolotāju cilvēku vidū. Bija sajūta, it kā es aizietu tālu ceļu riskantā teritorijā. (Un tā bija.) Pārstāju par sevi domāt kā par vīziju meklējumu retrītu ar gavēšanu vadītāju vai psihoterapeitu un sevi tā saukt un kļuvu par dvēseles mākslu ceļvedi, kas kopā ar kolēģiem radīja vecās dvēseles iniciācijas kokonu aušanas mākslas jaunas formas.

Atskatoties atpakaļ, šķiet, ka patiesībā biju sācis iegūt dvēseles mākslu rūdu jau dažus gadus pirms savas gavēšanas Kapsētā. Tomēr šie agrīnie jaunu formu mēģinājumi vēl "nebija pelnoši": es vēl nebiju gatavs vai nevēlējos pilnībā uzticēties, ka varu izpaust mistēriju pats savā veidā, ka varu izsapņot neiespējamo un radīt inovatīvas formas. Mans psihogarīgais smaguma centrs vēl nebija no formas pārgājis uz mākslu, no tradīcijas uz renesansi.

Gavēšana Kapsētā bija liels, lai arī nepavisam ne pēdējais solis manā māceklibā ar Nāvi. To četrus dienu laikā es atsacījos no savas agrīnā Pieaugušā identitātes. Un tad Kapsēta mani dzemdīnāja kā Neiespējamo sapņotāju laikmetīgā, rietumnieciskā, dabā balstītā pieejā daudzgadīgajam dvēseles iniciācijas ceļojumam un kultūras pārveidošanai no ego-centriskas sabiedrības uz ekocentrisku un dvēseliski centrētu sabiedrību.

Nākamais posms manā māceklibā ar Nāvi bija pētīt ne tikai individu, bet arī kolektīvo nāves un atdzimšanas procesu (pārejot no dzīvi iznīcinošas sabiedrības uz dzīvi stiprinošu kultūru); cik iespējams, sniegt ieguldījumu paša vienkāršākā Rietumu psihoterapijas modeļa nāvē un atdzimšanā (no ierobežojošas pievēršanās ievainojumu dziedīnāšanai un simptomu atvieglošanai uz veseluma kultivēšanu un kultūras revolucionāru iemiesošanu) un palīdzēt izraisīt nāves un atdzimšanas pāreju mūsdienu idejai par dvēseli.

Bieži esmu prātojis, vai pārveidošanās, ko pieredzēju Kapsētā, būtu varējusi notikt kaut kur citviet. Esmu domājis, vai tas, ka man pagāja tik daudz gadu, līdz atradu Kapsētu un tad ceļu tajā iekšā, varētu būt bijusi pati lielākā veiksmē (vai dievišķs plāns). Un esmu prātā pārlicis, vai visu šo ceļojumu padarīja iespējamu bērībā vairākas reizes redzētais sapnis par Kapsētu.

Darbs, kuram man bijusi privilēģija nodoties, rodas no vairākām sākotnējām idejām. Ka mēs visi esam piedzimuši ar, kā to sauca Karls Jungs,

personisko mītu jeb, kā to saucu es, mitopoētisko identitāti, ar kuras palīdzību mēs varam atrast un ieņemt mums lemto vietu vai nišu mūsu kultūras un ekoloģijas pasaulē, zināmā mērā līdzīgi tam, kā monarhtauriņi piedzimst ar spēju atrast ceļu no Kanādas uz tieši to vietu Meksikā, kuru tauriņu senči atstāja pirms piecām paaudzēm. Ka mēs varam radīt paši savas mūsdienu prakses, ar kurām varam atklāt šo unikālo nišu un tikt iniciēti tajā. Ka mēs ikviens esam Mistērijas ieņemti kā vienreizējs dzejolis, dziesma, ritms vai deja – tāds, kādu pasaulei vajag, lai pabeigtu tās simfoniju, drāmu vai izrādi. Ka Visums būtībā ir mākslinieks un katrs atsevišķais cilvēks, tāpat kā jebkura cita radība, ir ticis veidots ar spēju nobriest kā viens no tā mākslas darbiem.

Kad pienāk mūsu dvēseles iniciācijas laiks, mūsu apzinātā patība (mūsu Ego) saplūst ar mums iedzimti piemītošo mitopoētisko motīvu jeb tēlu – mūsu sākotnējām instrukcijām – un tiek to pārveidota, un mēs parādāmies pasaulē kā Pieaugušais, tāpat kā kāpurs pārveidojas kūniņā, kurā izveidojas tauriņš. Tauriņš vienmēr ir bijis kāpura potenciāls, tā negarantētais liktenis.

Ego nevar saplūst ar Dvēseli, iekams tas nav nobriedis. Kad tuvojās šis brīdis, tā ir liela Ego krīze. Bez šādas krīzes pārveide nenotiks, un krīze allaž ir pietiekami spēcīga, lai tās iznākums nebūtu skaidri zināms iepriekš.

Varbūt mēs kā suga – un planēta – tagad atrodamies tādā pašā brīdī: cilvēce kā kolektīvs ir iegājusi nāves un atdzimšanas krīzē, kam, iespējams, jābūt ārkārtīgi spēcīgai, lai vispār padarītu iespējamu mūsu nākamo evolucionāro transformāciju. Vai mēs kā suga un kā planēta to pārcietīsim? Iespējams, ka, lai tas notiktu, mums būs no jauna jāieņemamās, kā sagatavoties mūsu *individuālās* iniciācijas krīzēm un izkuģot cauri tām.

Daži kāpuri nomirst kokonā jeb kūniņā, nekad no tās neizkļūst kā tauriņi vai naktstauriņi. Citi brīnumainā veidā uzsāk lidojumu.